

[Statsministeren]

Men ellers vil jeg sige, at vores generelle holdning må være præget af det samme, som vismændene netop for nylig har understreget. Det økonomiske opsving, siger de, kommer faktisk af sig selv i 1992. Det kommer af sig selv, fordi der er gode forudsætninger for det, de er tilvejebragt. Det er vismændenes opfattelse, som regeringen er enig i, at man skal være varsom, og derfor er de nye regeringsinitiativer, jeg netop har talt om, først og fremmest et supplement til en langsigtet og målrettet indsats for at få arbejdsløsheden bragt ned.

Vi skal være realistiske. Vi kan ikke på kort sigt skabe en udvikling, som afviger væsentligt fra udviklingen i det Europa uden for og inden for EF, som vi i økonomisk henseende er så snævert forbundet med, eller sagt mere direkte: Vi kan ikke tillade os alene at lade den indenlandske efterspørgsel være lokomotivet i en udvikling, som skulle skaffe os flere arbejdspladser. Det så vi med al ønskelig tydelighed i 1985-86, og hvorfor skulle vi dog ikke have lov til eller pligt til at lære af vore erfaringer, også af de dårlige? Dengang så vi nemlig, at en kraftig indenlandsk forbrugsstigning førte til en uholdbar stigning i underskuddet på betalingsbalancen, og derfor blev vi i nogle år nødt til at holde igen på den indenlandske efterspørgsel. Så kom opbremsningsårene.

Vore muligheder for at fremme udviklingen i antallet af varige arbejdspladser afhænger af, i hvilket omfang vi kan erobre markedsandele i andre lande og på vores eget hjemmemarked. Det er det afgørende. Det er forøgelse af eksporten, og det er en større privat sektor, som skal være drivfjederen i den kommende udvikling.

Jeg mener, man har lov at sige, at den politik, der har været ført i et samarbejde med Folketinget gennem de sidste snart ni år, har skabt resultater, som gør, at vi i dag har store muligheder for at få så mere gang i den gradvise afvikling af arbejdsløsheden. For at tage det nyeste eksempel: Den rentenedsættelse, Nationalbanken kunne foretage i sidste uge, kan kun tages som et udtryk for, at dansk økonomi nu står stærkt.

Vi rangerer højt på skalaen inden for EF; de siger, vi er et af kernelandene. Nu skal vi altså passe på, at vi ikke bliver overmodige i den anledning, for det er der bestemt ingen grund til, men det siger de, og den seneste rapport fra EF-

Kommissionen placerer Danmark som et af de få lande, der har styr på den økonomiske udvikling, og som rent faktisk har opnået strukturelle forbedringer i løbet af 1980'erne.

Vi er det land inden for EF, som har den laveste inflation. Vi har nok midlertidigt vanskeligheder med at fastholde balancen – det har vi – på de offentlige budgetter, men trods disse vanskeligheder er vi det land inden for EF, der har det næstlaveste underskud på de offentlige budgetter målt i forhold til BNP, og vi er det land inden for EF, som har det tredjestørste overskud på betalingsbalancen, også målt i forhold til BNP. Vi har en god konkurrenceevne, vi har en høj vækst i produktiviteten, vi har samtidig tilstrækkelig kapacitet til at udnytte de muligheder, der nu er for at øge eksporten.

EF og især Tyskland er det stærkeste vækstområde, og det er vore nærmeste naboer. Her har Danmark særlige fordele. Det er vores største eksportmarked, og i det østlige Tyskland er der et betydeligt behov for udstyr og knowhow inden for landbrug, forureningsbekæmpelse, fødevarerfremstilling, boligbyggeri, anlæg på infrastrukturområdet, for det hele, hvor Danmark har store muligheder for at komme i betragtning som leverandør.

Jeg siger altså ikke dette for at sige, at alle problemerne er løst, at vi nu kan slappe af, og at det hele nu går, som det skal. Nej, bestemt nej! Vi har stadig store problemer at kæmpe med, men vi skal heller ikke skjule for hinanden, at vi faktisk har en særdeles god udgangssituation og alle forudsætninger for, at eksporten i de kommende år kan udvikle sig endnu mere positivt, så der også bliver plads til en behersket stigning i den indenlandske efterspørgsel uden at sætte den gode udvikling på betalingsbalancen over styr. Sådan kan man definere vores fælles opgave, og alt tyder på, at en sådan udvikling faktisk er på vej. Der er adskillige tegn på en begyndende vækst i det private forbrug – men den er behersket, den er ikke eksplosiv, det må den heller ikke være – og der er også forventninger om et nyt behersket opsving i de private erhvervsinvesteringer. Derfor kan vi alt i alt skønne, at vi i 1991-92 vil komme op på et samlet væksttempo, som vil muliggøre en gradvis formindskelse af arbejdsløsheden.

Tidligere ville vi have været nødsaget til at se med betænkelighed på en sådan tendens til stigning i den indenlandske efterspørgsel, for